

Podlavičník

PLESY

PLESOVÝ SPECIÁL

SPECIÁL

2/2014/15

Podlavičník

Milí čtenáři,

plesová sezóna je v plném proudu, proto jsme toto číslo věnovali právě maturitním plesům. Na stránkách Podlavičníku najdete, jakými změnami prošly maturitní róby a účesy. Dozvíte se, jaká společenská pravidla platila na počátku 20. století. Dále si můžete přečíst hororovou povídku a anketu na zajímavé téma. Pan ředitel to opět do uzávěrky stihl, takže najdete i další pokračování jeho reportáže z Kyrgyzstánu. Tak čtěte.

Redakce Podlavičníku

ROZHOVOR S NOVOU TVÁŘÍ UČITELSKÉHO SBORU MGR. MARTINOU ZRONKOVOU

---

1) Jste na škole nově působící paní učitelkou anglického jazyka, jak se Vám u nás zatím líbí? Kde jste učila předtím?

Líbí se mi moc. Předtím jsem učila na základní škole O.Nedbala a v jazykové škole Aslan. Takže na úplně jiném typu škol. V jazykové škole jsou studenti možná motivovanější, protože si kurzy sami platí, a tak i ke studiu přistupují zodpovědněji. Na druhou stranu já mám moc ráda školní prostředí a školní atmosféru. To mi chybělo a jsem ráda, že mohu učit právě na této škole.

2) Když vzpomenete na svá studentská léta, jak se liší od dnešní doby? Jak pohlížíte na dnešní studenty?

Dnešní studenti mají mnohem větší možnosti, než jsme měli my. Učební materiály se nedají s těmi našimi porovnat, můžete víc cestovat, než jsme mohli my, máte internet, mobilní telefony a jiné vymoženosti, které nám všem dělají život snazší. Nemyslím si ale, že byste to měli v dnešní době jednodušší, jen je to jiné.

3) Proč jste si vybrala za aprobaci právě anglický jazyk? Navštívila jste někdy USA nebo Velkou Británii? Jaký vidíte rozdíl mezi anglickou a českou kulturou a mentalitou?

Jazyky mě vždycky bavily, ať už to byla ruština, francouzština nebo angličtina. Tu jsem však milovala už od základní školy. Díky ní jsem poznala spoustu báječných lidí z různých koutů zeměkoule. Máme v Británii blízké přátele, se kterými se navštěvujeme, a v USA mám kamarádku, u které jsem strávila měsíc. S výjimkou čtrnáctidenního kurzu ve Velké Británii před dvěma lety to ale jsou cesty soukromého rázu, ne studijní pobyty. Angličané jsou poměrně chladní v porovnání s Čechy, zatímco lidé z Walesu jsou nesmírně přátelští a milí. Alespoň podle mé zkušenosti.

A proč jsem se rozhodla pro tuto aprobaci? Vlastně jsem ani učitelkou být nechtěla, chtěla jsem totiž být zdravotní sestřička. Dokonce jsem na tuto školu dělala i přijímací zkoušky, ale nepřijali mě. Nastoupila jsem tedy na gymnázium a pak jsem pracovala v podniku zahraničního obchodu. Jednotvárná práce v kanceláři mě ale vůbec nebavila, a když tady po revoluci byl nedostatek učitelů angličtiny, tak jsem tehdy jako neaprobovaná nastoupila do školy učit a teprve potom jsem začala při zaměstnání studovat.

"Vrátila" jsem se tedy na školu, kam jsem původně mířila. Ne však jako studentka, ale jako učitelka.

4) Slyšeli jsme o Vašem kladném vztahu ke zvířatům. Máte nějakého domácího mazlíčka? Jaké zvíře jste měla v dětství?

Jako dítě jsem žádné zvířátko neměla, přestože jsem ho jako asi každé dítě chtěla. Psa jsme si pořídili až s manželem. Bohužel jsme vloni tragicky přišli o dvouletou zlatou kokřici, a tak nyní máme 4 měsíční

černou kokří slečnu, která je zase miláčkem celé rodiny a pomalu začínáme s výcvikem.

5) Co byste této škole přála?

Této škole bych přála, aby její studenti i učitelé byli hrdí na to, že jsou její součástí. A aby si i budoucnou udržela tak dobré renomé, jaké má dnes.

Ptaly se: Tereza a Štěpánka ZDA3.B

V HLAVNÍ ROLI ZUB!

.....

Můj drahý Podlavičnicku / má milá zdrávko,
když jsem dostala nabídku napsat tenhle článek, velmi mě to potěšilo. Divíte se? Já se taky divím, ale normálně se mi stýská. A vám jednou bude taky.

Když jsem přemýšlela nad tím, o čem budu psát, první verze zněla tak, že jsem popisovala maturitu, boj na přijímačkách o post medika a další a další pro mě důležité věci z toho celkem náročného půlroku. Ale já jsem řekla ne, co je důležité pro mě, nemusí být zajímavé pro všechny, takže to rychle „přeběhneme“ a napíšu vám o svém současném školním období ☺

Maturita

Co si budeme povídat, kdo ji nemá, je trošku loser a na vysokoškolský život může zapomenout, táákže se uchte, nenechávejte nic na poslední chvíli a hlavně si dělejte „zadní vrátka“ k přijímačkám. Proč? Protože není borec ten, kdo proleze a nic neumí (což je fakt štěstí), ale ten, kdo proleze, něco si zapamatuje, a ještě se díky tomu dostane na zajímavou vysokou školu. Možná. :D

Přijímačky

Přijímačky jsou supervěc, ukážou vám, kolik toho ještě neumíte a co látka, kterou jste se dříve učili, ještě podstatného obsahovala.:) Takže si buďte jistí, že právě tahle věc, kterou neumíte a o které předpokládáte, že ji tam určitě **NEDAJÍ**, tam zaručeně **BUDE**. :D Takže pokud ta možnost je, využijte přípravných kurzů, popřípadě okruhů požadovaného učiva. Jo, a chod'te všude včas, zvlášt' když nejste místní, protože se na přijímačky obvykle dostavuje značný nadpočet lidí.:)

Vysokoškolský život

Pokud vše zvládnete, gratuluji, jste na vysoké škole ☺ Ať budete studovat VŠE (převážná část obyvatel kolejí vás bude nenávidět, protože budete hrozit pařmeni a budete likvidovat kolej), nebo lékařskou fakultu (pařit nebudete, protože vy se přes noc učíte a přes den jste ve škole) nebo jakoukoliv jinou fakultu, připravte se na příjemnou změnu ☺

Dopoledne pro vás už pokaždé nemusí znamenat "škola", nebudete muset vstávat na 8. hodinu a díkybohu nebudete muset večer před spaním šprtít na 3 testy a nejméně na 3 předměty, ze kterých vás zaručeně vytáhnou.. To je fajn, nemyslíte? ☺ Pátek nebudete muset vždy nějak přežít, protože páteční škola

zde skoro neexistuje, a pokud to dobře chytne, školní týden bude končit už ve středu :P Samozřejmě to všude není stejné.

Abych nepsala pouze o kladech, má to i své nevýhody. Za týden se vám stane možná jen jednou, že přijдете domů na kolej kolem 2. hodiny, někdy to bude taky v půl 9. večer, přednáška nemá 45 minut, ale kolikrát 2 a půl hodiny a na upravené a přehledné prezentace z hodin na střední škole zapomeňte.

Aby to nevypadalo, že se vysokoškoláci neučí – učí, během jednoho dne se například dozvíte, že máte udělat několik těžkých zápočtů v jednom dni, popřípadě je zadán test na probranou látku za 2 měsíce – bez podkladů :D ☺ Už jsem vás otráвила, že? Zatím jsem plná optimismu a naděje, sice se zkouškové blíží, ale já se nedám! :) Kdyby vás zajímalo, jak dopadnu, s radostí podám hlášení.

A teď tedy trochu o mně. Co to vlastně studuji? Boj o medicínu jsem prohrála, osudných mi bylo pár bodů a má cesta vede přes obor Dentální hygienista.

Dentální hygienistka – hodný zubař

Obor dentální hygiena je, dá se říci, jeden z mladých oborů, jehož absolventi se pro většinu zubařů stávají nepostradatelní. Troufám si za sebe říci, že v některých částech České republiky není taková informovanost a zažitá nutnost navštěvovat dentálního hygienistu jako ve větších městech.

Chápu to, sama jsem ho nenavštěvovala, tento obor neznala a k čištění zubů mi bohatě postačil obyčejný a středně drahý zubní kartáček, pasta a ústní voda. To samé zub. Donedávna mi připadal jako absolutně nezajímavá část těla, která tam buď je a funguje, nebo bolí, a pak to je drahý průšvih. Od nástupu na adaptační kurz fakulty se můj pohled na zuby radikálně změnil.

Myslíte si, že si čistíte dobře zuby? Já si to taky myslela, ale po pravidelných kontrolách, které začaly na kurzu a pokračují během studia, mi bylo ukázáno, že ani náhodou. A postačí k tomu fialově zbarvené indikační tabletky od Curaproxu. Výborná věc – jste s partou na párty a ani jednomu se nechce po návratu v noci čistit zoubky -> ráno místo snídaně fialová tableta a už u vás nikdo nepřespí :D

Obor je bakalářský a během studia začínáte teorií i praxí již od prvního dne. Jelikož studuji na 3.LF v Praze, většina výuky probíhá v nových prostorách a hlavně v nemocnici, kde jsou na každodenní přítomnost studentů zvyklí. Fakulta je relativně malá, přijímá malý počet studentů a přijímačky jsou náročné, což je poté výhoda, profesori si vás váží a snaží se vám pomáhat ve všech směrech.

Nevýhoda je, že každý týden máte jiný rozvrh, výuka je „roztažená“ do celého dne a do celého týdne, takže nemáte pauzu na oběd, a než si najdete svůj systém, nějaký týden to trvá. Již od 3.týdne výuky navštěvujeme školní zubní ordinace a „fantomárny“, kde se z nás na 2 hodiny stanou pacienti a zubaři, takže

i když pořádně „nevíte co“, alespoň si vyšetřovacími sadami koukáte do pusy, hrajete si s odsávačkou nebo mučíte spolužačky manipulací s křeslem. Nejzajímavější jsou hodiny s uznávanými kapacitami v zubním lékařství.

Co taková hodina obnáší? Pokud si představujete psaní do sešitu a soustředěné výrazy, tak vás zklamou. Hodiny vedou vystudované dentální hygienistky nebo špičkoví lékaři. Buď pomocí lékařské dokumentace probíráte anomálie, problematiku zánětu dásní, používání ortodontických aparátů (rovnátka), testujete různé zubní kartáčky a učíte se o nich, trénujete používání mezizubních kartáčků nebo dostáváte dárečky od firem, které se specializují na dentální pomůcky; Odol, Colgate, Sensodyne apod. Takže, kdo nám nedá dáreček, ten naši pozornost prostě nemá!:D

Každých 14 dní nás čekají na praxi v nemocnici, kde celý první ročník zaujímáme pozici zubní instrumentářky a zajišťujeme chod zubní ordinace. Ale musím se pochválit, jako jediná jsem dostala již po prvním dnu pochvalu od tamějšího personálu; bylo jim hned jasné, že jsem ze zdravky, protože my ze zdravky umíme lépe pracovat s pacientem, komunikovat jak s ním, tak s personálem a lépe se orientujeme. Vidíte a to jsem byla lyceistou :P ☺

A když zrovna nemáme co na práci, alespoň okukujeme budoucí mladé ortodontisty a zubaře :P

A Praha? No, co vám budu povídat..Jdu na dvojku bílého, a než projdu Karlův most a všechny památky, tak se vracím na kolej v 7 ráno..

Téda to je sloh :D

Omlouvám se redakci a zdravím všechny učitele, hlavně pana učitele Váchu a pana ředitele!☺

S pozdravem,

Chválová Dominika

Příspěvek zprostředkovala

Veronika Karasová ZDA 3.A

MATURITNÍ PLESY

.....

Maturitní ples je společenská tradice a událost, která je spojena s maturitní zkouškou. Je organizován studenty, kteří maturují, bývá většinou v termínech od prosince až po březen.

Jak však vypadaly maturitní plesy před lety a jaké jsou dnes ? Jak se změnila jejich podoba především ve výběru garderoby ?

Dresscode – maturitní ples

Maturitní ples bývá první formální společenskou událostí, které se čerstvý dospělý účastní (samozřejmě existují individuální výjimky). Mimo několika málo gymnázií (většinou soukromých), kde je dresscode striktně předepsán, bývá volba oděvu pro maturanty, doprovod a diváky volnější - ovšem minimální společenský standard by měl být dodržen.

Opět s výjimkou exkluzivních škol není v ČR obvyklé nosit pravý plesový "black tie" (tedy smoking s motýlkem) či dokonce white tie (frak) - na plese běžné regionální střední školy by dnes působil až nepatřičně. Běžné jsou varianty formal a semi-formal, reprezentované kombinací

tmavého saka (ne sportovního), bílé košile (ne barevné) a kravaty. Pánové samozřejmě bez rukavic (nejedná se o taneční, ani nezastupují obsluhující personál). Samostatnou kapitolou je obuv, kdy lakýrky také na běžném plese nelze očekávat, kvalitní černá šněrovací společenská obuv a černé vysoké ponožky jsou ale minimem. Zcela nevhodné jsou například dříny. Odchytky od společenského standardu lze akceptovat snad jen na specializovaných uměleckých školách, všude jinde působí drobnější nedostatky jako opomenutí a záměrné nerespektování zažitých pravidel jako ukázka nevyzrálosti (až ignorance) studenta.

Maturantky mají v tomto směru daleko širší možnosti sebevyjádření, ovšem ne bezbřehého. Velká večerní toaleta je opět reálná pouze na exkluzivních školách, obecně lze doporučit dlouhé společenské šaty (ne nezbytně tzv. šlehačku), alternativně koktejlky či "malé černé". Především však neztratit zdravý rozum a reálný pohled na sebe, svou postavu a i zkušenosti. Velmi dobře působí, pokud jsou maturantky v jedné třídě, či v celém ročníku, schopné se domluvit a svůj outfit nějakým způsobem sjednotit (ovšem nezaměňovat s uniformitou). Zcela nevhodné jsou elastické mini šaty, velmi hluboké výstřihy, viditelné spodní prádlo, "neviditelná" ramínka u podprsenky a další oděvní součástky určené spíše na párty a do klubů.

Ke společenskému oděvu patří bezpodmínečně punčochy (punčocháče lze tolerovat, pokud nevadí samotné nositelce) a obuv s uzavřenou špičkou na vyšším až vysokém podpatku. Mladá dáma by ovšem neměla své (mnohdy) první podpatkové boty kupovat týden před plesem a poprvé si je vzít na něj - nutné je obuv rozchodit a leckdy se vůbec na podpatcích naučit chodit.

Rok 1975

V módě se upřednostňuje jednoduchost a základní barvy jako jsou bílá a černá. Takové typické „modely“ si můžete prohlédnout na následujících fotografiích.

Rok 1995

Po 20 letech se maturitní róby poněkud změnily. Šaty byly mnohem odvážnější, volily se novější materiály a zajímavější barevné kombinace. Kdo si nechal ušít šaty dle Burdy (modní časopis, pozn. redakce), měl o úspěch postaráno.

Rok 2005

I další desetiletí udělalo s výběrem maturitních šatů své divy. Nastalo období korzetů, šatů bez ramínek a transparentních materiálů.

Rok 2014

A jaké jsou plesové trendy v dnešní době? Výrazná paleta barev, střihů, délek doprovází snad každý maturitní ples. Satén vystřídal samet, šaty jsou opět odvážnější. Dnes už nám maminky či babičky šaty nešíjí, raději navštívíme osvědčené půjčovny či salony.

Historické fotografie z maturitních plesů naší školy.

Rok 1981

Šaty se nosily dlouhé, materiály a střihy byly opravdu různorodé a leckdy velice „originální“. Některý model by slušel spíš babičce, jiný bychom si dnes vzaly tak v létě k vodě. Určitě se ale z maturitních šatů nedělala taková věda a jejich výběr se neřešil půl roku dopředu. A stejné to bylo s účesy. Móda krátkých vlasů nevyžadovala složitou úpravu, stačilo umýt a jít.

Rok 1988

Lesklá osmdesátá léta. Jednička mezi materiály byl satén. Měl několik předností – nemačkal se, ladně splýval a efektně zářil. Bez saténu, volánků a trvalé ondulace na hlavě byla slečna out. Takhle móda přirozené dívčí krásy jen škodila.

Rok 1991

V prvních letech po revoluci se ještě nosily

krátké šaty usedlých střihů a trvalá, ale to se rychle změní.

Poznáváte 2 známé tváře na této fotografii? →

Nápověda – vpravo pí. uč. J.K., uprostřed šťastný K.Š.

Rok 2001

Nastala velká změna v celkovém vzhledu maturantek. Nosí se dlouhé, jednoduché, většinou ramínkové šaty, vrací se elegantní černá barva. Konečně odzvonilo trvalé, dlouhé vlasy se upravují do slušivých účesů.

PŘÍSPĚVEK TĚLOCVIKÁŘE ANEB GUTH-JARKOVSKÝ A ŠÁRKA RADÍ

PhDr. Jiří Stanislav Guth-Jarkovský

Byl středoškolským profesorem, spisovatelem, organizátorem sportu i hradním ceremoniářem. Široké veřejnosti byl znám svými díly, kde podává pravidla a normy správného chování ve všech oblastech života. Ve svých dílech o společenském chování kladl důraz na slušnost, čestnost, skromnost, vzájemnou úctu.

Mgr. Bc. Šárka Marie Luisa Filipa Marešová, za svobodna Kugelová

Členka učitelského sboru Střední zdravotnické školy a Vyšší odborné školy zdravotnické v Českých Budějovicích. Bývalá aktivní sportovkyně, nyní pasivní tělocvikářka.

Dovolte mi na těchto stránkách v několika bodech prezentovat etiketu a normy správného chování podle Gutha Jarkovského, autora knihy Společenský slabikář. Jelikož tato kniha vyšla v roce 1920, doporučení pana Jarkovského vám přijdou přinejmenším úsměvná. Pojdme se tedy společně přenést do doby gentlemanů v klobouku a ctihodných dam se slunečníky korzujících v parku, zdravících se ruky podáním, poklonou, políbením dámské ručky.

ŽENSKÉMU POHLAVÍ ZVLÁŠTĚ

Slušná dívka, sebevíce emancipovaná, nenavštíví ples sama.

Dbej pěkné rovné chůze a nechod' váhavě, vlekle a líně, nýbrž zpříma, pevně, nikoli dřevěně. Působí na to výhodně zvláště sporty a tělesná cvičení vůbec.

Strojte se pro radost a obdiv své rodiny, nikoli pro zlost svých přítelkyň.

Přepych a výstřednosti v dámské toaletě jsou nevkusny a svědčí o neznalosti prvních základů krásy, jejíž podstatou je prostota.

Dívce je nejkrásnějším skvostem její svěží mládí, šperků at' nosí co nejméně.

Nenavlékejte na prsty hromadu prstenů a na sebe spoustu skvostů. Veliký jich počet ruku znetvořuje a okatost takové výstavy je vulgární.

Nedoplňujte půvabů přírody líčidlem. Svěží vzduch, ranní lázeň a cviky tělesné dodají tváři nejlepší pleti. Líčidlo ji obyčejně pokazí.

Pleť opálená sluší jen tehdy, je-li sežehnutá souměrně.

Mnoho vína nepij, už lehké podroušení je neslušné. Mládež, obzvláště ženská, ať nepije vůbec nikdy vína, ba ani piva, leda s vodou smíšené.

Nelíbejte se a nelaskejte veřejně, ani ne se zákonným chotěm. Všecky veřejné projevy lásky jsou nechutné.

DÍVKÁM

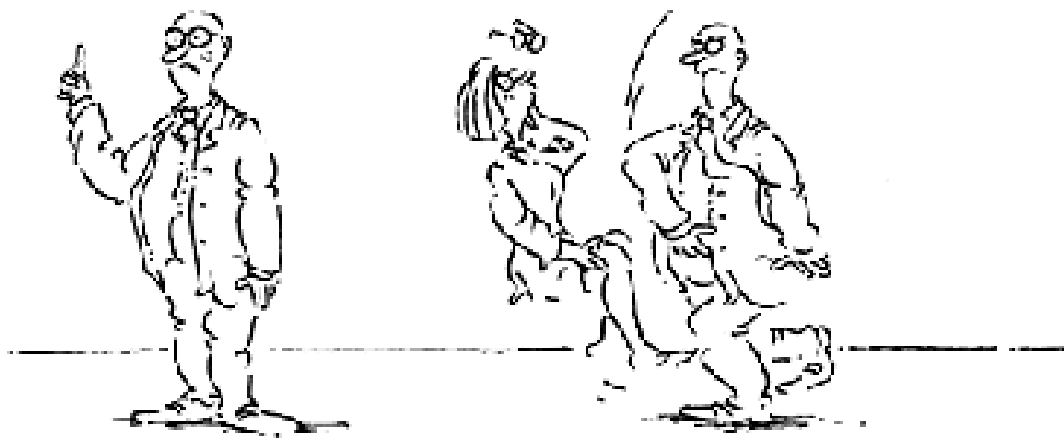
Děvčata nejste ještě dámy a nežádejte od mužů obzvláště starších, ohledů, na které jen dospělé ženy mají právo. Buďte zejména skromný a sedávejte v koutě, aby vás našli.

Hlučný smích, ani stálé hihikání děvčeti nesluší.

Neužívejte hrubých a sprostých slov, která v ústech dívčích jsou pak prosta dvojnásob.

Nekuřte. K dívce, která kouří, jsou muži vždy smělejší.

Neužívejte výrazů sprostých a hrubých. Slovíčka prosím, račte, buďte tak laskav, promiňte, působí zázraky.

POZOR! TO JE ZÁVAŽNÝ PROHÁŘEŠEK PROTI SPOLUČENSKÉ ETIKETĚ. JAKO PRVNÍ VŽDY FACKUJE DÁMAM!

POHLED OD KATEDRY – MATURITNÍ PLESY

Zdá se, že vyvrcholením studia v současné době není maturita, ale, přiznejme si to, maturitní ples. 4.ročník lze bez nadsázky rozdělit do dvou období – na předplesové a poplesové. V obou obdobích je efektivita výuky takřka nulová. Před plesem jsou mozkové buňky studentů blokovány tvarem skleniček, barvou stužek....Po plesu je to podobné, třeštění pokračuje, protože maturant musí navštívit plesy svých kolegů z ostatních tříd. Absolvovala jsem už poměrně dost maturitních plesů, takže dovoluji, milí maturanti, několik postřehů. Maturitní plesy (dále jen MP) jsou bezesporu nejpříjemnější událostí celého čtvrtáku, to samozřejmě chápu, s maturitou se to nedá srovnat. Co ale nechápu, je fakt, že se MP většinou podobají jeden druhému.

Ples začíná slavnostním nástupem, maturanti při hudbě chodí dokola, do osmiček, trojúhelníků, mnohoúhelníků a dalších úhelníků. Někdy až příliš dlouho. Pak vždy následuje video. Moje úcta patří mládencům s kamerou, protože maturanti mají někdy (ne vždy!) velmi mlhavou představu o ději a při natáčení v té mlze vesele tápou, málokdo tuší, co bude následovat. Kameraman je buď zvyklý, nebo totální flegmatik, možná obojí. Děj se rodí často v průběhu natáčení, „herci“ pobíhají sem a tam a ten profík ty improvizace pak sestříhá tak šikovně, že se na to dá koukat. Bohužel mám pocit, že se scénáře odehrávají nejčastěji v kasinu, baru a hlavní zápletkou je snaha získat peníze na maturitní ples. Někdy zápletky chybí docela.

A jsme u moderátora. Často mám pocit, že tuto profesi může vykonávat snad každý, kdo udrží v ruce mikrofon. Správný moderátor je free a cool (v češtině tzv. frikulín), pobíhá po pódiu, nadšení z něj doslova tryská, někdy si v té euforii splete „áčko“ s „béčkem“, v horším případě zdrávku s ekonomkou, jen pohled na armádu holek pod podiemi vyloučí záměnu s průmyslovkou. Zažila jsem moderátora, který byl tak nadšený z jakési 4.A či B, možná, že si i něco „šlehl“, a z 26 jmen maturantek dokázal zkomolit asi 8, včetně jména našeho pana ředitele (a to je jednoslabičné!). Když jsem se dozvěděla výši jeho honoráře, málem jsem upadla. Pak maturantka kráčí špalírem rodičů a přátel, prší na ni konfety a kdeco. Na plátně se objevují její fotky z porodnice, školky, školy, se psem, kočkou, morčetem, s přítelem...Moderátor nadšeně vykřikuje její životní motto a co by si vzala s sebou na pustý ostrov (85% MP), kterou barvu miluje (40%), čím ji můžete opít (60%). Je zajímavé to sledovat. Totální flegmatičky mají nejčastěji slogan, že život je čin nebo dokonce boj. Snaživky tvrdí, že co můžeš udělat dnes, odlož na pozítří...Na pustý ostrov by si vzaly svíčkovou a přítele. Téměř všechny milují svého přítele, čokoládu, růžovou barvu a Mozarta...

Milí budoucí maturanti, chtělo by to změnu. Prostě ples, který by byl jiný, osobitý. A ještě jedna připomínka... Nemohla bych vyhrát i něco jiného než Zátkovy těstoviny a odrezovač? Od katedry V.K.

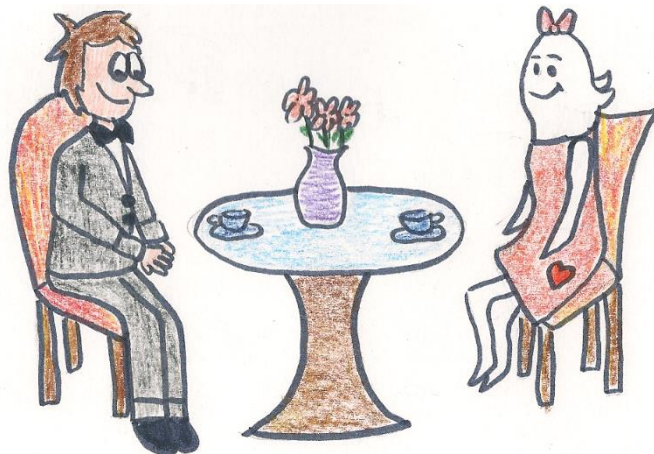
Plesová policie Davida Sabreffa a Pepy Zámečnicka

Ples třídy ZDA 4.A se i přes chladné počasí vyvedl dobře. Maturantky měly tradiční i netradiční šaty. Představily se v modelech s volnými zády, ve stylu pinceznovských šatů s korzetem a v jiných specialitách. Jediný Jakub Růžička se originálně oděl do bílého showmanského kvádra "like a boss". Maturanti později zaplnili sál a zaujali svým nástupem. Nebylo na nich znát zrnko nejistoty před samotným šerpováním. Po projevu, který rodičům a některým učitelům vehnal do očí slzy, přišel na řadu přípitek a přání pana ředitele. Na parketu začal zmatek a maturanti se pustili do sběru mincí. Pevně věřím, že je i se skleničkami později nezapomněli na baru. Kapela předvedla známé hity, jak nové, tak i pro ty, kteří si pomatují ještě halíře (necht' prominou). Z nevinného popíjení se stala nekontrolovatelná konzumace alkoholu, která většinu zúčastněných donutila k návštěvě toalety. Ti, kteří vydrželi, zažili famózní vstoupení chlapeckého oddílu Sokol Písek, ve vojenských khaki barvách předvedli kluci akrobatické kousky. Zřejmě chlapci absolvovali ten samý armádní výcvik, kterým prošla třída ZDA 4.A v maturitním videu. Po vystoupení se rozproudila zábava v sále i v předsáli.

ANKETA

Havel, Pitt, Bieber... ?

„Nevím, žádný asi nemám.“ To byla nejčastější odpověď studentů na otázku, kdo je jejich vzorem. Trošku mě to popravdě překvapilo. V dětství měl vzor každý a teď se to jen tak vytratilo? Že bychom přestali věřit na Spidermana a mořské víly?

Ale přece jenom, když se každý na chvíli zamyslel, pár odpovědí jsem dostala. Spíše mě překvapila velká rozmanitost odpovědí. Čekala jsem samé zpěváky a herce, ale nebylo to tak. Vedle Biebra, Trošky, Pitta a dalších (pro mě někdy neznámých) herců ze seriálů, se tam objevila i jména zajímavějších osobností. Jako například King (ten spisovatel i ten Luther), Havel, Gabčík a Kubiš, Čapek, Němcová nebo Verlain. Asi jsem měla zabrousit spíše někam do mateřské školky. Tam bych snad neměla problém dočkat se odpovědí. Je to škoda.

Viky

A tak jsme na to šli jinak. Proč se ptát rovnou na vzor. Je to jak z učebnice. Položili jsme několika jedincům prostě jednoduchou otázku.

S KÝM BYSTE ŠLI RÁDI NA KAFE?

Totíž na kafe většinou chceme jít s někým, koho si vážíme, koho máme rádi nebo koho bychom rádi poznali. A výsledek?

Kdyby otázku, kdo je našim vzorem, někdo položil široké veřejnosti, myslím si, že by vyhrál právě **Václav Havel**. Byl to totiž člověk s obrovskou pokorou, která nám teď tak nějak schází...

A proč bych si zašla na kafe právě s Václavem? Protože bych ho prostě chtěla poznat. Obyčejně-neobyčejného muže s obrovskou odvahou.

Zašli bychom do kavárny Slavia, sedli si pod ten velký obraz Piják absintu, on by si zapálil svou oblíbenou cigaretu a začal vyprávět svůj příběh. Já bych jen seděla s otevřenou pusou a snažila se nedýchat, abych ho nerušila. On by pak konverzaci uvolnil nějakým svým vtípem, usmál se, jako kdybychom se znali už spoustu let, a já bych jen žasla nad jeho upřímností a láskou, kterou kolem sebe rozdává.

Za ničím se prostě nehnal, v politice být nechtěl, jen věřil ve svoji vlast. A udělal pro ni tolik, že s dnešními politiky honícími se za penězi a mocí se to opravdu srovnat nedá. Myslím si, že jeho úsměv a lidské vystupování chybí nám všem.

Viky

Velice zajímavá otázka, která mě donutila zapátrat v archivu mých idolů. Myslím si, totiž vím, že bych nepohrdla **Nelsonem Mandelou**. Kdo to byl? Bojovník za práva černochů, prezident Jihoafrické republiky, který bojoval proti apartheidu. Veřejností je kritizován, ale i oslavován za metody, které používal k dosažení svých idejí. Určitě nesouhlasím s násilím a válkami, ale přirovnala bych jeho dobu k minulým dobám. Když tehdejší vůdci a generálové chtěli něčeho docílit, nešlo si jen tak sednout ke kafičku a debatovat ... Představte si, že chcete něčeho dosáhnout, musíte přinést jistou oběť, ať už ve formě volného času, peněz ... Prostě nelze vyhovět oběma stranám, vždy to bude na úkor něčí spokojenosti. Tolik k mé obhajobě Mandely, samozřejmě si musí každý vytvořit náhled sám. Ale pro mě je Nelson Mandela určitě významná osoba v historii a rozhodně by to byl zajímavý rozhovor.

Zuzana

Když jsem dostala otázku, kdo je vlastně můj vzor, tak jsem se zarazila. Abych se přiznala, nikdy jsem nad tím pořádně nepřemýšlela. Mohla jsem říct kohokoliv, od princezny Diany až po Václava Havla, protože každý z nich něco dokázal. Něco výjimečného, díky čemu si pamatujeme jejich jméno. Nakonec mi došlo, že za vzor nemusím mít hlavu státu, nebo někoho, kdo zachraňoval životy. Jde spíš o někoho, kdo na mě nějak zapůsobil. Přímo na mě, ne na všechny kolem mě.

Pokud si mám představit kávu se svým vzorem, tak pro dnešní odpoledne bude mým společníkem **Stephen King**.

Známe ho snad všichni. Je to jeden z nejznámějších a nejproduktivnějších amerických autorů současných hororů. A přesně s ním bych se ráda posadila do nějaké útulné kavárničky, kde nebude moc lidí, a poslouchala jeho vyprávění. Asi bych mu řekla, že to je právě on, kdo mě vrátil zpět do světa hororů, protože dokud jsem neotevřela první knihu od něj, tak jsem se hororům vyhýbala jako čert kříži. Myslím, že za to mohla jedna částečně probdělá noc na táboře s velice podrobným vyprávěním hororů. Přesně v tu chvíli jsem na ně zanevřela a stala se strašpytlem. Ale právě Stephen King mi otevřel okno k dalším knihám, u kterých jsem se do té doby neodvažovala podívat ani na první stránku.

Takže až bych seděla naproti panu Kingovi, tak bych mu za tohle poděkovala a potom bych se nechala unášet jeho vyprávěním o všem možném i nemožném. Asi bych toho sama moc nenamluvila a prostě poslouchala.

Mirka

Na kávu bych pozvala **Leonarda Cohena** a chtěla bych, aby mi vyprávěl o svém nesmírně bohatém životě, ve kterém zažil snad skoro všechno. Nechala bych na sebe působit jeho obrovské charisma a doufala bych, že na mě zlomeček ulpí. A kdyby byl příliš zaneprázdněn slavením svých osmdesátých narozenin a přípravou koncertů, mohl by mě na kávu pozvat Viggo Mortensen, který mi také připadá zajímavý. Nejen že je to pěkný chlap a dobrý herec, ale také maluje a píše, a navíc je to Aragorn, takže klad'as každým coulem. A kdyby ani ten neměl čas, nepohrdla bych Danielem Craigem, neboť kdo by nechtěl strávit chvíli ve společnosti Jamese Bonda?

Z.Karličková

Vybrat favorita je těžké. Ovšem v čele té pomyslné fronty na kávový dýchánek se mnou stojí **Karel Čapek**, můj nejoblíbenější spisovatel. Podobně jako já pil kávu jak o život a navíc měl úžasný smysl pro chytrý humor. Kdyby mě při kávě požádal o ruku jako Olgu Scheinpflugovou, byla bych štěstím bez sebe. Nabídku k sňatku totiž formuloval anglicky, protože byl přesvědčen, že Olga řekne „ne“, a anglické „no“ se mu zdálo méně drsné než české „ne“. Olga po několikaletém vztahu nehodlala říct ani „no“, ani „ne“ a hezky česky řekla „ano“. Dalším v pořadí by byl Václav Havel. Přímou slyším, jak se mě ptá: „Dáte si...ehm...ještě jeden cukrrr?“ Ale na pustý ostrov bych nevzala ani jednoho. Oba byli totiž manuálně velmi nešikovní. Vzala bych s sebou Robinsona a Přemka Podlahu. Ti chlapi by i z pusté skály udělali botanický park, jako mají v Průhonicích.

V.Kletečková

MALÉ OHLÉDNUTÍ – KURIÓZNÍ VÁNOČNÍ ZVYKY

Krájení jablíčka, házení střevicem, lití olova – tyhle vánoční tradice se dodržují v českých domácnostech. Ostatním národům mohou připadat kuriózní, například Američané krotí hlavami nad házením střevicem. Ovšem i ve světě mají nejrůznější vánoční zvyky, které přijdou bizarní zase nám.

Španělsko

Velmi podivné vánoční zvyky dodržují ve Španělsku. Umíte si představit, že byste několik týdnů „krmili“ poleno, aby se nakonec „vykakalo“? Španělské děti se takhle celý prosinec starají o polínko zvané Caga Tió, které má namalovaný obličej a sedí pod plachetkou – to vše pro to, aby se na Štědrý den polínko mohlo „vykakat“. Polínko je duté a rodiče ho předtím naplní sladkostmi. Jako poslední z něj musí vypadnout slaneček nebo česnek, aby děti věděly, že se Caga Tió už vyprázdnilo.

I další, tentokrát katalánská vánoční tradice je spojena s vyměšováním. Ve zdejších betlémech sedí v rohu chléva kakající postavička zvaná Caganer. Tradice, která pochází z 18. století, symbolizuje nezbytnost zúrodnovat půdu, aby příští rok dávala sklizeň. Kakající muži se v posledních letech těší velké popularitě, zejména proto, že jim jejich výrobci propůjčují podobu mocných tohoto světa, například amerického prezidenta Baracka Obamy, papeže Benedikta XVI., německé kancléřky Angely Merkelové nebo ruského premiéra Vladimira Putina.

USA

Jak známo, americký Santa Claus se do domů dostává komínem. Jenže jak má nadělit dárky dětem, které bydlí v domech či bytech bez krbu? Jedna newyorská televizní stanice proto o Vánocích vysílá 24 hodin denně záběr na oheň v krbu. Tato televizní tradice existuje od roku 1966, a děti se tak mohou těšit z dárků, i když jejich dům neoplývá vhodnou přístupovou cestou pro Santu.

Norsko

Podle norské legendy na Štědrý večer vycházejí zlé čarodějnice a hledají košťata, na kterých by se proletěly. Proto musí být všechna košťata v domě pečlivě schovaná. Muži zase střílejí z brokovnice, aby zahnali zlé duchy.

Venezuela

V Caracasu chodí věřící časně zrána do kostela. Chodí? Kdepak, ve dnech od 16. do 24. prosince do něj jezdí na bruslích. Do osmi hodin jsou proto uzavřené některé cesty, aby byla jízda bezpečnější.

Havajské ostrovy

Tady prý existuje zvyk pořídit si na Vánoce domů akvárium s ostencem běloskvřným. Domorodé jméno této ryby je humu-humu-nuku-nuku-a-pua-a.

Ukrajina

Chtěli byste mít na stromečku pavučiny a pavouky? Nejspíš ne. Ale na Ukrajině věří, že najít na Štědrý den ráno pavouka znamená velké štěstí, a tak někteří na stromečky věší umělé pavučiny a pavoučky. Jsou i tací, kteří dokonce úmyslně několik dní před Štědrým dnem vypouštějí na stromek živé pavouky, aby tam vybudovali pavučiny skutečné.

Grónsko

U nás máme kapra a bramborový salát, v Grónsku je vánoční pochoutkou kiviak. Je to syrové maso z alky, které se nechává několik měsíců „dozrát“ pod kamenem zabalené do tulení kůže. K oblíbeným jídlům patří také mattak, což je velrybí kůže s vrstvou tuku. Dobrou chuť.

Španělé mají „kakánka“.

PUTOVÁNÍ PO KYRGYSZTÁNU II

Fotbal, kde je míč nahrazen mrtvým kozlem...

11. září 2014 (dost nepříjemné datum!?) jsme se z města Toktogul vydali severovýchodním směrem k jezeru Issyk Kul, které je mírně slané, největší v celém Kyrgyzstánu a navíc leží ve výšce jako naše nejvyšší hora Sněžka. Cesta tzv. maršrutkou (osmimístným tranzitem) byla opět hodně nepohodlná, trvala více než osm hodin a ujeli jsme, namačkání v autě jako sardinky, téměř 500 km. Pozdě odpoledne nás mladý, a hodně povídavý řidič, vysadil před slušně vypadajícím penzionem v jedenáctitisícovém lázeňském městečku Čolpon Ata. Název letoviska znamená v překladu "otec (Ata) hvězd (Čolpon)". Zastávka právě v tomto nejznámějším a nejvyhledávanějším městě na severním břehu jezera Issyk Kul nebyla náhodná. Po našem přiletu jsme se na letišti v Biškeku od českých turistů dozvěděli, že právě ve dnech 9. - 14. září se na hypodromu za městem konají vůbec první mezinárodní asijské hry ve sportech kočovníků, a to nás - středoevropany, fakt zaujalo. Trochu jsme tedy upravili náš třítydenní itinerář a na dva dny se ve městě zdrželi.

Nikdo z nás nelitoval, že jsme se her jako očití diváci zúčastnili. Zpočátku nebylo lehké se místních doptat, kde se vlastně stadion nachází. Taxikáři se nám sice nabízeli na každém kroku, ale my jsme si chtěli městečko projít a nasát jeho atmosféru. Sympatické bylo, že i v nepřehledném a pro nás chaotickém systému místní dopravy jezdily k hypodromu kyvadlově a zdarma autobusy. Tribuna před hypodromem byla plná natěšených a nadšených Kyrgyzů - mužů, žen, dětí a vlastně i celých rodin. Vždyť šlo o první novodobé mezinárodní setkání asijských kočovníků a zrovna v jejich městě! Jak velí národní tradice, muži měli na hlavách typické čapky, které tvarem připomínají květ tulipánu. Čapky mají béžovou barvu, jsou vyrobeny z ovčího filcu a zdobeny jsou ornamenty ve tvaru popínavých květů. Podle jejich barvy se pozná generace, ke které majitel patří. Nejmladší mají květy vybarvené do zelena, starší muži do hněda a ornamenty těch nejstarších jsou černé. Ani my jsme si je neodepřeli koupit jako suvenýr.

Nomádké (kočovnické) hry jsou zasvěceny nejen tradičním sportům na koních, ale ukazují také historii nomádkých národů, jejich národní tradice, životní styl spojený s oblékáním, národní kuchyní a kulturou. Za existence Sovětského svazu byla tradice národních kočovnických sportů přerušena, protože byly považovány za barbarské. Účast přijaly delegace 18 zemí včetně některých oblastí Ruské federace. Kromě pořadající země nemohli chybět účastníci z dalších středoasijských zemí, např. Kazachstánu, Tádžikistánu, Turkmenistánu a Uzbekistánu, Nomádi z ruské Altajské oblasti, ale také z Číny, Mongolska, Afghánistánu, zakavkazských republik, Turecka a dokonce i z evropské Ukrajiny a Moldovy. Televizní přenosy zajišťovaly např. BBC z Velké Británie, katarská Al Džazíra, ruské televizní kanály, nebo švédská televizní a rozhlasová stanice. Delegace a technický personál byl ubytován ve 150 jurtách v parkové zóně nedaleko hypodromu, nazývané Etnický kemp. Největší zájem přitahovaly sportovní disciplíny s exotickými názvy: "*Kok-Boru*", "*Er Enish*" nebo "*At Chabish*".

Disciplina *Kok-Boru* je jednou z nejstarších her. V minulosti se muži věnovali výhradně lovu. Zatímco ženy se staraly o domácnost a dobytek, jejich stáda a také koně byli napadáni smečkami vlků a kočovníci je museli chránit. Pouze nejsilnější a nejstatečnější muži uměli přímo z koně chytit běžícího vlka a donést ho živého nebo mrtvého náčelníkovi kmene do jurty. Později byl vlk nahrazen zabitým kozlem, který byl vyvržen a jeho břicho bylo naplněno pískem tak, aby kozel dosáhl váhy 35 kg. Podstatou hry, která připomíná fotbal na koních, je uchopit z koňského sadla a ze středu hřiště zabitého kozla, přivést ho k asi 1,5 metru vysoké skruži a vhodit ho do otvoru, což není vůbec jednoduché. Mužstvo soupeře se mu v tom samozřejmě snaží zabránit. Jezdci jsou drobní, ale velmi houževnatí a odolní. Vydržet a bojovat musí podobně jako v našem hokeji třikrát dvacet minut. Pokud z koně při hře spadnou, musí je vystřídat jiný jezdec. *Er Enish* je vlastně zápas dvou mužů na koních. Zápas se odehrává v písečném kruhu o průměru cca 20 metrů. Rozhodčí na koni dbá na to, aby jezdcí kruh neopouštěli a dodržovali pravidla (nesmí například strhávat soupeře zezadu). Oba mají maximálně 15 minut na to, aby jeden druhého z koně strhli. Útočí na sebe nejen jezdcí, ale také koně. Záleží na postřehu, síle a hlavně obratnosti a také štěstí každého bojovníka. Ti musí jednou rukou držet uzdu koně a druhou se snaží dostat co nejbližší k soupeři a strhnout ho za paže nebo za pás, který má protivník kolem pasu. První dvě místa obsadili bezkonkurenčně domácí Kyrgyzové, kteří jsou opravdu mistři v zápasu na koních. *At Chabish* je závod jezdců na koních. Závodí se na délku dvou hypodromů, tj. 2 x 1 400 metrů. Na trase nejsou žádné překážky, vítězí ten nejrychlejší jezdec. Primárně byly všechny tyto sporty bojové, teprve později začaly sloužit také pro zábavu a soutěž.

Součástí sportovních her byla také soutěž *Salbuurun*, ve které soutěžící předvádějí tradiční umění a výcvik dravých ptáků, které odedávna využívaly nomádské kmeny k lovu. Všechno jsme ale bohužel nestihli. Překvapila nás také pestrost folklorního programu, kdy se na pódiu střídaly umělecké soubory, tanečníci a zpěváci rozličných asijských etnik. U nás můžeme něco podobného vidět už jen na jižní Moravě.

Poslední večer v Čolpon Atě jsme si zpřijemnil tradičním pokrmem *lagman* (široké nudle se skopovým masem, zalité zeleninovou omáčkou) a lívanci se smetanou a medem, které paní domácí dělala v malé peci přímo před našima očima. Vše jsme zapili přemrzlým lahvovým pivem, které právě vyndala z mrazáku. Stálý deficit tekutin jsme se snažili na závěr dne napravit dvěma úžasně sladkými a osvěžujícími melouny, které jsme spořádali před spaním.

Zítřejší nás čeká cesta do pohoří Ťan – Šan a nová dobrodružství a překvapení...

Kok-Boru

Mužstva jsou nastoupena, vlevo na zemi leží „míč“ = mrtvý kozel.

Komu se podaří vhodit kozla do skruže, dává branku a získává pro své družstvo bod.

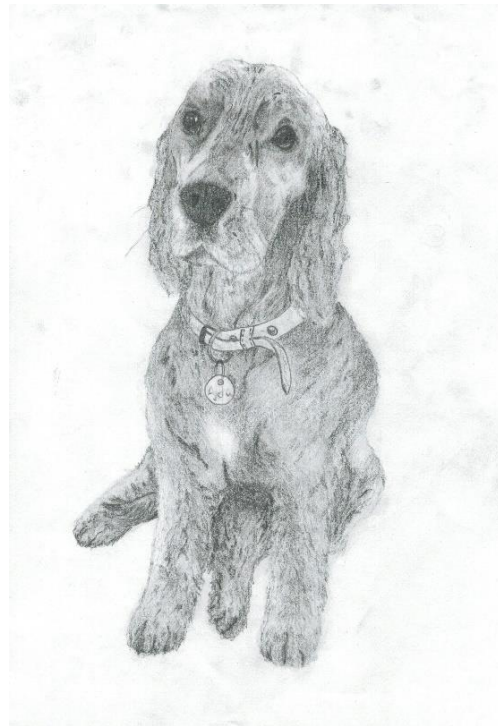

Tradiční pokrývka hlavy, čapka ve tvaru květu tulipánu.

ZE ŠKOLNÍCH LAVIC

Autorka kreseb – Simona Volková LAA 1

Město hrůzy

Jmenuji se Jim Burton a 15. července 2000 je datum, které se mi navždy vrylo do paměti. Představa, jak lékař žádá sestru o podání adrenalinu, aby srdce rodičí matky bilo dál, avšak marně, je strašná. Monotónně se opakuje jako zaseklý gramofon. Řekli mi, že nastala komplikace, při které ztratila příliš mnoho krve. Juliana umřela 15. července v 13:55. Dceru Lauru se naštěstí podařilo zachránit a ona bylo to jediné, co mi zbylo. Problém byl, že se vše semlelo tak náhle a nečekaně. Znáte to. Máte dům, hypotéku a banka chce po vás platit a platit. Podobně na tom je auto a mnoho dalších věcí. Tyto problémy jsou však ničím, v porovnání se ztrátou své milované ženy. Stejně bylo zapotřebí se s těmito finančními záležitostmi vypořádat. To bohužel nešlo jinak, než se dát na „šikmou“ dráhu. Nebyl jsem skoro doma, ale měl jsem dost peněz na to, abych si zaplatil schopnou chůvu. Počáteční útrapy jsme přežili a dnes na to vzpomínám i s úsměvem, i když rány na duši se hojí velice špatně a někdy se nezhojí nikdy.

Dnes už je Lauře 15 let a je z ní krásná zelenooká dívka s tmavohnědými vlasy po matce. Myslel jsem, že vše špatné nás již minulo. Ani nevím, jak strašně jsem se mýlil. Vše začalo té noci, když jsem se vrátil domů.

„Lauro, jsem doma!“ oznámil jsem hned, jak jsem zavřel vstupní dveře. Lauru jsem spatřil na pohovce u televize.

„Ahoj tati, konečně jsi taky doma. Zrovna teď v televizi dávají talk show Johna Hastingse, budeš se taky dívat? Zeptala se.

„Ne, Lauri. Půjdu se vyspat. A ty bys měla taky, není už náhodou pozdě?“ namítl jsem.

„Ještě ne. Všechno nejlepší!“ nadšením vykřikla a vrazila mi do rukou dárek.

„Co to je?“ zeptal jsem se překvapeně.

„No, máš přece narozeniny, ne?“ připomněla mi Laura.

„Jéžíš, nojo. Eh... Díky,“ překvapený otevírám zabalenou krabičku.

V ní se nachází přívěsek na krk, který mi kdysi na důkaz lásky darovala Juliana. Jednou na výletě v Michiganu se mi na pokoji bohužel přetrhl. Laura si ale z vlastního našetřila a dala ho opravit. Byl jsem dojat k slzám.

„Moc děkuju. To muselo stát hodně. Kdes na to vzala peníze?“ zeptal jsem se.

„Z krádeží a šikany, samozřejmě,“ zavtipkovala.

„Ha ha. Fakt vtipný. Stejně trvám na tom, že bys měla jít spát. Je pozdě,“ zahrál jsem si na důsledného rodiče.

„No tak, jo,“ řekla a šla po schodech nahoru do svého pokoje.

Telefon zazvonil kolem druhé hodiny ráno. V duchu jsem si říkal, kdo mi to k čertu může volat v tak nelidskou hodinu? Byl to můj bratranec Bill.

„Hej, musíš hned ke mně do města. Děje fakt něco divného. A ano, stojí ti to zato, protože by se mi fakt hodil vodvoz,“ vyhrkl na mě Bill do telefonu.

„Hele... Nemluv na mě tak rychle, já ještě furt napůl spím,“ řekl jsem velmi ospale.

„Prostě pro mě přijed' na Market Ave 2 a hlavně rychle, prosím tě,“ naléhal.

„No, dobrá. Už jedu,“ řekl jsem otráveně.

Laura se vzbudila v 3:25 a.m. Zjistila, že první patro domu je prázdné, včetně ložnice, kde jsem měl spát já. Znervózněla. Sešla dolů do kuchyně. Na kredenci ležel můj mobilní telefon, který jsem si ospalý zapomněl, než jsem vyrazil pro Billa. Bylo na něm 8 zmeškaných hovorů právě od něj.

„Tati? Jsi tu?“ zavolala do prázdného domu.

V dálce se ozval výbuch, který otřásl okny našeho domu. Bydleli jsme mimochodem za městem. Byla hodně vyděšená. Kolem projela vysokou rychlostí sanitka a pár policejních aut. Šla do obýváku, kde bylo velké francouzské okno. Venku na ulici pobíhalo pár lidí. Pak jsem se za oknem objevil já a Lauru pořádně vylekal. Vstoupil jsem do domu a ihned začal prohledávat zásuvku v pracovně.

„Tati? Jsi celý od krve... Co se stalo?“ zeptala se Laura znepokojeným tónem.

Já jsem neodpovídal. Konečně jsem našel, co jsem hledal. Vytáhl jsem ze zásuvky stříbrný kufřík a z něj Colt 1911A1 .45 (Pistole).

„Pojď, Lauro, musíme okamžitě vypadnout,“ řekl jsem.

V tom okamžiku se na okno nalehl náš soused Gary Stillson. Očividně s ním nebylo „něco“ v pořádku. Byl celý od krve a v obličejí měl velice agresivní, leč nepřítomný výraz. Pak přišel na to, že balkónové dveře jsou pootevřené. Ne, že by toho využil, protože jimi proskočil. Zároveň se pořezal a krev začala stříkat všude kolem. Všiml jsem si, že byl také ošklivě pokousaný na levé ruce. Předloktí měl na palcové straně ukousnuté téměř na kost.

„Gary, stůj tam, kde jsi, nepřibližuj se,“ varoval jsem ho se zbraní namířenou na jeho hlavu.

Gray bohužel nereagoval. Místo toho se rozběhl proti mně a Lauře. Zazněl výstřel a Garyho hlava se rozlétla. Krve bylo ještě více, než předtím.

„Tys ho zastřelil? Ještě dneska ráno jsem si s paní Stillsonovou povídala,“ řekla ohromeně Laura.

„Není čas, venku stojí auto, pojď!“ řekl jsem a popadl ji za ruku.

Venku stálo auto i s mým bratrancem Bille. Nastoupili jsme a jeli pryč. V rádiu mezitím hlásili, že nákaza, která propukla včera v noci na poliklinice sv. Kateřiny, úplně ochromila město. Tato nákaza je prý virová a přenáší se krví a slinami. Údajně by se mohlo jednat o nějakou novou formu vztekliny.

„No tak to mě pos...“

„Pššš... Bille je tu Laura.“

„Jo jasně. Promiň. Vezmeme to skrz město a pak na 75. Vyjedeme z města coby dup,“ řekl Bill.

„Město je obklíčené armádou. Nikdo nesmí ven, ani dovnitř. Prý střílí na každého bez výjimky,“ varoval jsem.

Jeli jsme městem. Lidé všude utíkali. Ten strach byl přímo hmatatelný. Jeli jsme kolem nemocnice, ze které se hrnuli pacienti ještě v nemocničních mundúrech, kteří napadali ostatní. Jeli jsme kolem hořící sanitky, policejních aut a mrtvých lidí. Dopravní značení, semaforey... Nic jsme nevnímali. Pak když jsme projížděli křižovatkou, do nás z pravé strany v rychlosti nabouralo SUV. Po chvilce bezvědomí jsem se probral. Viděl jsem naproti sobě výlohu IT obchodu, kde jeden nakažený pojídal cosi z břicha ještě živého prodavače. Dobrá reklama, našim zákazníkům posloužíme až do roztrhání těla. Laura vzadu začala vzlykat. To mě přinutilo se probrat úplně a prokopnout zámek od zaseknutých dveří u řidiče. Byli jsme totiž převrácení na pravém boku. Vytáhl jsem poté z auta i Lauru. Bill nikde. Postavil jsem ji na zem, ale neudržela se. Pravou holeň měla ošklivě zlomenou. Kost jí zlověstně trčela ven.

n,„Ne, bolí to. Nedokážu chodit,“ namítla Laura.

Za námi se zčistajasna objevil nakažený člověk. Vrhł se na mě a poprskal mi tvář. Držel jsem ho rukama od sebe, jak nejdále to šlo. Cvakal mi zuby přímo před očima. Viděl jsem jeho výraz v očích. Plný slepé agresivity, kterou mu přikazuje virus, který napadl jeho centrální nervovou soustavu. Naštěstí se objevil Bill, který ho přetáhl ocelovou trubkou. Ihned jsem si otřel obličej. Z opasku jsem vytáhl zbraň a vložil do rukou Billovi.

„Tady máš, budeš nás krýt,“

„Jo, hlavně dělejte,“ řekl.

Vzal jsem Lauru do náručí a prchali jsme. V patách nám byli nakažení. Byla slyšet jedna střelná rána za druhou. Také cvaknutí a povytáhnutí, což znamenalo, že Bill přebíjel zásobník. Vběhli jsme do uličky, kterou uzavírala dvířka z pletiva. Bill ustřelil zámek. Proběhl jsem já s Laurou. Bill zavíral dvířka, ale vtom doběhli nakažení. Pral se s nimi o to, kdo dveře zavře a kdo je prorazí.

„Bězte! Utíkejte! Já je zdržím... Tak, už běžte!“ řval na nás Bill.

Utíkali jsme pryč. Z uličky byl východ do přírody. Po prašné cestě jsme se mohli dostat za hranice města a utéct. Jenže jsem uslyšel zuřivou střelbu a výkřiky. Za námi se vyhrnuli další nakažení. Musel jsem utíkat i

s Laurou v náručí. Byli stále blíž. Slyšel jsem přímo, jak chrčí. Naštěstí se ozvala střelba ze samopalů a nakažení za námi se složili na zem. Náš zachránce byl voják, najednou se ve mně rozlila taková úleva.

„Díkybohu, chlape. Hele mám zraněnou dcerku, potřebuju...“

„Ani hnout! Stát! Nepřibližujte se!“ zařval voják.

Pak sklonil hlavu k vysílačce na levém rameni.

„Patrola 72, mám tu dva civilisty. Muž s dcerou... Ano... Ale pane on má s sebou dceru... Ano rozumím.

Potvrzují, konec,“ zamumlal do vysílačky a pak namířil samopal na nás.

„Hele, klid, my nejsme jedni z nich...“ nedokončil jsem ani větu a vypálil na nás dávku. Já s Laurou jsme se svalili na zem. Ucítit jsem ostrou bodavou bolest v pravém rameni a potom teplo, které se mi rozlévalo po povrchu hrudníku. Voják ke mně přiběhl, přišlápl si mne a namířil mi hlaveň samopalů na hlavu. Ozval se výstřel. Voják se svalil na zem mrtvý. Bill mi zachránil život. Opět. Byl pokousaný.

„Cítím, jak mi tuhne svalstvo. Chytají mě křeče a strašně bolí hlava. Mám to v sobě, Jime...“ řekl Bill a klekl si na kolena. Ztrácel sílu a kontrolu nad sebou samým.

Já se ihned vzchopil a přistoupil k Lauře. Na břichu jí rostl krvavý koláč. Voják se jí dvakrát trefil do břicha.

Vzlykala a kašlala svou vlastní krev.

„Tati... je mi zima, chce se mi strašně spát. Já-já...“ nedokončila větu a její oči se upřely na nebe. Umřela.

„Ne..., Lauro. Prosím tě. To mi nemůžeš dělat, tohle ne,“ cítil jsem, jak se mi spustily slzy.

Zazněl opět výstřel. Bill se svalil vedle mě s rozstřelenou hlavou. Cítil, že se měnil v cosi, co právě pojídá lidi ve městě. Tohle na mě bylo už příliš. Nechci už na tomto světě žít, nemá pro mě smysl. Vzal jsem pistoli Billovi z ruky a namířil si ji na spánek. Cítil jsem, jak mi ještě horká hlaveň vypaluje na spánek kolečko. Stalo se to nejhorší, co se ještě navíc stát mohlo. Stiskl jsem spoušť a zbraň cvakla naprázdno...

B. V.

ONA A ON

Milostný příběh na pokračování (Situace ve vztahu se dramatizuje. Jak to dopadne, se dozvíte v posledním čísle našeho časopisu).

Ona

Jeho žádost jsem přijala a čekala jsem, kdy se to začne „otáčet“. Nic! Pořád byl online a nebyl schopný mi napsat! Akorát jsem seděla u počítače a pěníla. Po 2 týdnech zpráva: Nechtěla bys zajít na kafe? Zuřivě jsem natukala odpověď: Jasně, půjdu moc ráda. Měla být zpočátku neutrální. Cítila jsem se jako král. Konverzace a úsměvy na chodbách mi zpříjemňovaly den. Pár dní před naším vysněným rande mi napsal, ať s sebou vezmu Martinu, že on vezme kamaráda Davida. Řekla jsem si, proč ne, asi se stydí, proto dvojité rande. Domluvili jsme se, že všichni dorazíme ve středu ve 4 hodiny na náměstí. S Martinou jsme se sešly hodinu předem a věnovaly jsme schůzce velké přípravy. Přišly jsme, jak se má, o 5 minut později. Ale jak jsme přicházely, viděly jsme, že tam stojí Viktor sám. Vyměnily jsme si s Martou nechápavé pohledy. Viktor Davida omlouval, že mu do toho akutně něco vlezlo. Šli jsme do Vendety, jak bylo v plánu. Během odpoledne jsem si uvědomila, že je tu někdo navíc. Bohužel jsem to byla já. Konverzace se točila jenom mezi Viktorem a Martinou. Tak jsem se zvedla se slovy: „Hele nebudu vám tu křenit, čus.“ Vyběhla jsem z Vendety a chtělo se mi brečet, za prvním rohem mě někdo chytil za rameno. Viktor! Hrozně se mi omlouval, že měl se mnou zprvu jiné úmysly, že je Martina úplně blbá, že to mohl poznat dřív a že chce mě ... Chtěla jsem ho nějak inteligentně utřít, aby si nemyslel, že má vyhráno, ale začal mě líbat a já neodolala...

Zuzanka

On

Můj drsnej deníčku,
Martina na mě očividně kašle. Ani můj nádherný úsměv nezabírá. Takže jsem musel udělat razantní krok. Napsal jsem tý druhý, tý nevýrazný. Zuzana se jmenuje, myslím. Napsal jsem jí na Fb, jestli nechce zajít na kafe, že vezmu kámoše a ať ona vezme Martinu. Kámoš byl pochopitelně imaginární a já jí napsal, že ve středu ve 4 u kašny. Tak tam ve středu stojím jak blb a oni si přijdou ještě o 5 minut později. Nádhery. Koukaly jak sůvy, když mě tam viděly samotného. Ale Martině to fakt slušelo je to prostě kočka. Omluvil jsem vymyšleného Davida a šli jsme do Vendety. Rande mých hustých snů, skončilo katastrofou. Chvilí to bylo fajn, ale postupně jsem začal poznávat, že Martina je fakt úplně vypatlaná. Snažil jsem se to zachránit, ale fakt to nešlo. Zato Zuzka, když už něco prohodila, úplně mě dostala. Pak se najednou zvedla ze slovy, že nikomu nebude dělat křena, že to konečně pochopila a že odchází. Pak mi najednou cvaklo: „Ty, vole, běž za ní.“ Moc jsem nechápal, co dělám, takhle se neznám, ale fakt se mi asi hodně zalíbila. Za rohem jsem ji chytil, objal a začal líbat. Jsem hotovej.

Viktor

NA TOMTO ČÍSLE SE PODÍLELI:

Viki Dvořáčková

Zuzana Holátová

Tereza Kekrtová

Štěpánka Hercíková

Veronika Karasová

Mirka Neubauerová

Dominika Chválová

Simona Volková

Martina Zronková

Zdeňka Karličková

Šárka Marešová

Vendula Kletečková

Iva Štixová

Břetislav Vonšovský

Karel Štix

Grafiku zpracoval Pavel Leština